

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τι γίνεται στη Λιθουανία. Ή άρκουδες και τα μικρά παι-
διά. Πώς τ' άρπαζουν. Πώς τ' ανατρέφουν. Ο άρκουδάνθρω-
ποι. Ένας νεαρός άρκουδάνθρωπος... αναδειχμός βασιλεί-
σης... Πώς ζούσε. Η προσπάθεια προς εξημέρωσιν του. Ο
θανατός του. Τι γράζει ένας διάσημος Άγγλος συγγραφέας.

Στά άπομέρα χωριά της Λιθουανίας, τα μικρά έκείνη χωριά που
βρίσκονται πλάι σ' άπέραστης πνεύμα δάση, συμβαίνει κάποτε-κάποτε ένα
φαινόμενο μοναδικό στον κόσμο.

Μιά ή περισσότερες άρκουδες, βγαίνον από τα δάση, πληθαίνουν
τά σπείρα των χωριών και μόλις βρουν κανένα παιδικό μόνο του, το
άρπάζουν και φέρνουν. Και αν μόν το παιδί είχε τριών-τεσσάρων έ-
τών ή και μεγαλύτερο, το κατασπαράζουν και το τρώνε!... Άν θι-
μος είχε πολύ μικρό, στα ίδιους μορφ, στα σώματά του, τότε δέν του
κάνουν κανένα κακό, αλλά το παίρνουν στη γούλα τους, το περι-
ποιούνται-όσο μπορεί να περιποιηθεί μια άρκουδα ένα μορφ-και το
ανατρέφουν μαζί με τα άρκουδοπατάκια τους!...

Το 1861 μιά μεγάλη παρέα κτηνηνών Λιθουανών, που είχε βγλή
παγανά για να κτηνηρήσιν λέκους και άρκουδες, είδε έξω από πο
έσθιο μέρος ενός μεγάλου δάσους, δυο μικρά παιδιά όλόγυμνα, άνα-
μεσα σε μία άγέλη από άρκουδες. Τα παιδιά έπιαν φίλοτάτα με
τις άρκουδες. Ήταν και τα δύο διαστράχη και φανόντουσαν ήλικίας
έννεα ως δέκα έτών. Έ-
φρανοντο επίσης έξαιρετικά ροσιλέα, σκαρφάλω-
ναι με διαβολική ταχύτητα επάνω στα δένδρα
και πετούσαν με καταπληκτική ελαφύτητα πέτες,
τόσο μεγάλες, ποί μόνο όφθαλμο άνδρες και ρο-
μαλίοι θα μπορούσαν να τις πιάσουν.

Οι κτηνηροί άφισσαν προς τα έκεί και άρχι-
σαν να περιβολών τις άρκουδες, προσεγγίζοντας
πάντοτε να μη χυσιόνται τα παιδιά.

Η άρκουδες τόβαναν στα πόδια, αλλά μαζί
τους έφραγαν και τα δυο παιδιά. Οι κτηνηροί είχαν
έξαρμα πεισι το κτηνη τους και προσπαθούσαν
να πιάσουν τα παιδιά. Τους φώναζαν να σταθούν,
αί έκείνα, χωρίς να τους δόσαν κανέλου προσο-
χή, έξακολουθούσαν να τρέχουν μαζί με τις άρ-
κουδες.

Τέλος, έπειτα από πολλές ώρας δαιμονισμένο
τόβου, οι κτηνηροί κατόρθωσαν να φτάσουν
το ένα από τα παιδιά και να το κυλιώσουν. Άλλ'
όταν θέλησαν να το πιάσουν, έκείνο άν-
τιπαύθηκε λυσσαλέα, βγάζοντας τρωμερούς
βρυχημούς και δαγκωνόντας τους τόσο άγρια,
ποί τους άνομιζε άρκετές πληγές με τα δόντια
και τα νύχια του. Τέλος κατόρθωσαν να το δα-
μάσουν και να το πάρουν μαζί τους.

Έτσιδ ή έκείνη την έποχή ή Λιθουανία ήταν
Πολωνική έπαρχία, οι κτηνηροί πήγαν τόν μακρό
άρκουδάνθρωπο στον βασιλέα της Πολωνίας Λα-

νά ή έκδιραθή, γιατί δέν είχα πάει κατέ στα φαντερού του; Κ' ή-
μος μου έφραγε τόσο όφρατα, φανόνταν εύγενική φρυγή! Δέν τό πι-
στεύω... Πέες μου την άλήθεια. Πώς βρέθησαν αυτά τα γράμματα
έδδ; "Α! Τώρα κατάλαβα! Θα πείναν και δέν πρόφτασε να τα κά-
νη, να τα στήσι και, ποός έκεί, ποός τα βρήκε, ποός γνώρισε τόν
γραμμά μου χαρακτήρα και σου τα έδωσε... Πέες μου από ποτέ τα
έχεις έδδ; Άπό ποτέ γνωρίζεις τό μυατό μου;" "Α, Άντρέα, αυτά
τα γράμματα τα διάβασες βέβαια. Τα ήξερες λοιπόν όλα και όμως
δέν μου είχες πη τίποτε. "Ω! "Ήσουν πάντα καλός και στοργικός μα-
ζέ μου. Είδες όμως πός σου είπα την άλήθεια; Και κατάλαβες βέ-
βαια πός ή άγάπη μας έκείνη ιδανική, άφορ ποτέ δέν τόν είδα. Νά,
σου τα έξοιολογήθηκα όλα πειά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μην κλάεις, καλή μου Ίωάννα! Δέν πρόσφερε
κανένα. Τα γράμματα αυτά τα όφρατα, τα γράμματα έρωτα και φέροτα,
σου τα έφραγα εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ. — Εσύ;... Εσύ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά, εγώ! Στην άρχή θέλησα να σε δοκιμάσω,
όστρα ανα-αγά, όστιν άρχισες να μου γράφεις κ' εσύ, μου άρεσε τό-
σο πολύ αυτό, όστε δέν μπορούσα να μη έξακολούθησω. Τα γράμ-
ματά σου αυτά ήσαν ή χαρά μου, ή παρηγοριά μου, μου είχαν γίνει
άπαραίτητα. Δέν μπορούσα να μη σου γράφο τακτικά, έως ότου ή
διάφορες φροντίδες για τα παιδιά μας, που είχαν μεγαλώσει πειά,
μάς άπασχόλησαν τόσο, όστε ν' άφαιώσουν ανα-αγά τα γράμματα
μας και να πάρουν. Μολταύτα, όπως λές κ' εσύ,
ή άλληλογραφία μας αυτή ήταν ή χαρά της ζωής
μας. Κ' έγινε ατία να φανερωώσου κ' ένας στον
άλλο τίς φρυξές μας, θαρρετά, χωρίς προσοπίδα,
όπως δέν τόλμησας ποτέ να φανερωθώμε στην
καίθημερινή μας ζωή.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι μπο-
ρούσες να γράφεις έτσι όφρατα!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κ' είν φραγες τόσο ποιητικά!
Έφραγες με τό συνηθισμένο σου γράμμο, ενώ εγώ
έβασανίζομαι για να σου γράφο όλα έκείνα τα
γράμματα, ανα-αγά, με τό άριστέρο χέρι, για να
μη καταλάσης τό γράμμο μου.

ΕΚΕΙΝΗ. — Καμμένε μου Άντρέα!...
(Τόν άγκαλιάζει και τόν φιλεί ενώ έκεί γονατί-
σει μπροστά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν μπορούμε ν' άσνηθώμε.
Ίωάννα μου, πός ή άλληλογραφία μας αυτή, γέ-
μισε τη ζωή μας με την γοητεία του μυατρίου,
του άγνώστου, του πάθους, του ιδανικού. Νά, εί-
μαστε πάντα πολύ εύτυχεις! Άλλ' ή εύτυχία μας
θα ήταν κάπως μονότονη, χωρίς αυτή την άμοι-
βαία και γλυκεία άμωρία. Έτσι, δέν είμαστε μό-
νο δυο καλοί σήνιοι, είμαστε και δυο ιδανικοί έ-
ρωταί!...
ΦΡ. ΜΠΕΡΓΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ
ΣΤΟ ΜΠΟΥΓΑΔΟΚΟΦΙΝΟ!...

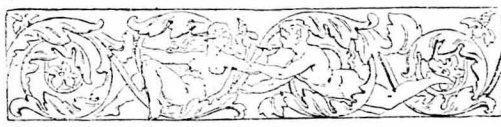
Πρό χαρού σε κάτω άπαρχία κομολή της Γαλλίας συνέδη μιά
πολύ περίεργη σκηνή, που λίγο έκλεισε ναχε τραγικές συνέπειες.

Κάποιος ένομοτάραχος που ήταν έρωτευμένος με την ύπαιθρία έ-
νός γείτονα του, είχε πάει να περάσι τη νύχτα τόν κοντά στην αγα-
πημένη του. Τό ποσί όμως ή έρωτευμένη ύπαιθρία, άκούγοντας την
κωρία της να της φωνάζει και φοβηθείσα μήπως αντίληφθή την πα-
ρουσία του φίλου της, σκέφθηκε να τόν κωρή μέσα σ' ένα μεγάλο
μπουγαδοκόφιο, όπου ύπαιρχαν άιλτα ρούχα, και να τόν σκεπάσι με
σεντόνια. Σε λίγο έφτασε στην κοιλίνα ή κωρία της, ή όποία άρχισε
να μάδων την ύπαιθρία γιατί δέν είχε πλέον άκωμα τα ρούχα. Η
δυστυχισμένη νέα στη σατισμωμένη της έπάνω δικαιοσύνηζε λέγον-
τας ότι δέν είχε ζεστίαι άκωμα νερό. Άμέσως ή κωρία έξωοργισμένη
όπως ήταν τη διάταξε να βγάλη νερό άτ' τό πηγάδι, να τό βράση την
ίδια στιγμή και να τό φέξη στο κοριν με τα ρούχα μπροστά της. Η
έκρηξη, για να μην προσοδή, άναγκάστηκε να σημωφοσθή με τις
έντολές της κωρίας της. Μόλις όμως άδισσε στο κοριν τόν πρώτο
τενεκέ, του όποιου τό νερό δέν είχε ζεσταθή καλά άκωμα, διατάχτηκε
να φέξη και δεύτερο. Τότε ο έρωταμένος ένομοτάραχος νοιώθοντας
τόν κίνδυνο του διέτρεξε, πετάχτηκε όλόφθοος, πήδησε άτ' τό κοριν
και τόβανε στα πόδια...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η γυναίκα είναι τό άριστότερο γαμου. Είναι κάτι μεταξύ
άγγέλου και άνθρώπου.

Μπαλζάκ.
'Αλλοίμονο αν ή γυναίκες παρην-
ρεθούν και στη δεύτερα παρουσία με
τη σημερινή τους μορφή! Δέν είνε
καθόλου άπίθανο να κατορθώσουν
να μάς εμβάλουν εις πειρασμόν και έ-
νόπιον του Θεού!
'Άγιος Αδώντιστινός.

δίολω Ζ'.
'Ο Λαδίσλωσ τόν συμπάθους, παρ' όλο τόν άγριο χαρακτήρα του.
Τόν έβαστισε μάλιστα ή σήνιογος του Λαδίσλωσ και τόν κρέτισαν
στο παλάτι, κοντά τους. Τού πήραν τους καλύτερους παιδαγωγούς και
καθηγητάς, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλαν, δέν κα-
τόρθωσαν όχι μόνον να τόν μαρμώσουν, άλλ' ούτε και να τόν έξαν-
θρωπίσουν καν.

Τό παράξενο αυτό παιδί δέν μπορούσε να ύποψηρή τα ρούχα, με
τέ όποια τόν έντυσαν. Και μόλις βρισκόταν, έστο και για μιά στιγμή
μόνος, τα κατεξέσχιζε και τα έκανε κομμάτια!... Πολλές μάλιστα
φορές έσχίσε και δυο και τρία κομμάτια την ήμερα!... Οσάκις δέ
ήθελε να μιλήσει, έφώναζε κωραγές άναρθρες, άκωρθώς όπως τό ζώο,
ή σφάλιας.

Άδωκα όλόκληρα χρόνια έζησε μέσα στην Πολωνική Αίλη ο νεα-
ρός άρκουδάνθρωπος, χωρίς να ήμφαρη. Διετήρησε όλες τις συνη-
θειές που είχε αποκτήσει ζώντας με τις άρκουδες, μέχρι της τελευ-
ταίας του στιγμής. Πέθανε σε ήλικία 22 έτών, χωρίς κανείς ποτέ να
μάθη ποιά ήσαν οι γονείς του και πός είχε βρεθή με τις άρκουδες.

Ο διάσημος Άγγλος ίατρός του 17ου αιώνος Ο Κόννοσ έναφέ-
ρει ότι κατά τα τέλη του έτους 1694 είδε στην Βαρσοβία ένα άλλο μι-
κρό παιδί, ήλικίας δέκα περίπου έτών, που τό είχαν βρή μερικου κτη-
νηροί άνάμεσα σε μιά άγέλη από άρκουδες. Και ο νεός αυτός ήταν
άγριος και άτίθασος, τό δέμα του ήταν σκετασμένο όλο δαού τρύ-
χωμα, και μόνο έπειτα από πολλά
χρόνια κατορθώθη να εξημερωθή κά-
πως και να μάθ άρκετές Πολωνικές
λέξεις. Όταν έπί τέλους κατόρθωσε
να μάθ να μιλή, ή έκείνη τήν ήμερα
τη ζωή που είχε ζήσει άνάμεσα στις
άρκουδες, άλλι δέν ύποσφρε να πη
τίποτε. Τήν περίοδο έκείνη της ζωής
του την είχε ξεχάσει έντελώς.